

*a csirkeudvar nyomban rászalad
egy tenyér kiszolgál minden hasonlatot
a lét papírforma szerint
nekem a kozmosz riadt végtelenjét
ily lapos képletben ugyan megszerkeszthetik
homo debreceniensis dől bele a mába
hommage huszár gál
hommage darabos utca árnya
formátlan nagy időszeltek
zúgnak át a nagytemplom felett*

3

*törmelékek leszakadt partok hamis illúziók
között micsoda magány
a szürkeségnek süppedt szőnyegében
úgy ballag az ember mint a ravatalán
hátában kés a noszogató idő
a lemondásoktól szája felreped
elvadul már nem mentheti meg semmi
lehull mindenségvágya
fáradt arca eltorzul: rossz földben virág
s ahelyett hogy beteljesedne
szilánkokra rúgja a harmóniát
rossz óráiban már magát idézi
„a híg öbölben fellibben egy szomorú dudaszó
utolsó gőzét fújja az ottfelejtett tohonya hajó
foltos vitorlája fedélzetre hervad
nyűszítnek a szétmarkolt rojtos kötelek
bambán bójákra vigyorog az ezeréves éj
minden háttal áll a víznek
csak a parton zörög szájalmasan zörög a szekér”*

TAKÁTS GYULA

Falusi Versailles

*Örökzöld fenyőn örökzöld repkény
átjárta már a padlást is magát
Ki lakik ott bent? Micsoda tündér
tartja e hegyi pince falát?*

*Kaszáló zöldjén gyökeres levél
hálója fogja Zümmög a lakat
Falusi Versailles elvadult parkján
táncol a szerelmes fácánkakas*

*Valaki nézi Zöld a paróka
Medence tükrén fürtös békanyál
Jégarcú tündér most lép a vízbe
s megfagy a fény is Fürdik a halál*

A sebezhetetlen

*Madarak felhői szállnak:
kezemben puska s egy konzervdoboz.
Dehogy is lőnék én madárra...
Egy-egy telitalálat
s a ház mögött a bádog zörög.
Nézem a csövet:*

biztosan talál!

Nézem a tollam:

falban az ólom...

És száll-száll fölöttem

a sebezhetetlen madár.

Oszd szét titkodat

*Már csak a tüzet, már csak a prést
fedi, e tető oly kicsi...
Az égtől is megrogyó kéményt
alig, de még körülszegi.*

*Így áll a dombháton magában!
Ropogó hó veszi körül.
Rongy jelkép e téli világban? —
Romjával mégis hegedül.*

*Hallom, ahogy körüljárom én
s míg tüze kezet melegít,
hét szarvasra vágódik a fény.
Törzsek villognak, gerinceik...*

*Így vonulnak... Satu szorítja:
a fagy és a korgó belek.
Hogy állsz még, ránk világít nyitja
és titkokot is emberek*

*az ércpofájú satuk alól,
melyben, mint a fürt a világ
és lélek... De itt valaki szól
hozzánk és hallgatom szavát...*

*Megállni ekként alattatok
ostyánál fénylőbb áhítat!
Nem barbárul, mint e szarvasok...
Kis tető, oszd szét titkodat!*